

overflødig. Ændringerne i nr. 45 og 49 er af redaktionel karakter. Den foreslåede ændring i nr. 46 skyldes, at § 825 foreslås ophævet. Ændringen i nr. 50 skyldes, at § 764, stk. 2, delvis foreslås ophævet.

Til nr. 44 og 47.

Efter retsplejelovens § 925 kan statsadvokatsager fremmes til dom uden medvirken af domsmænd, hvis tiltalte i et retsmøde under forundersøgelsen tilstår det eller de forhold, han er sigtet for. Efter § 925 a kan visse nævningsager, som ikke kan behandles efter § 925, fordi der bliver spørgsmål om anvendelse af særforanstaltninger efter straffeloven, behandles ved underret under medvirken af domsmænd i overensstemmelse med de almindelige regler om statsadvokatsager. En forudsætning herfor er bl. a., at sigtede under forundersøgelse har afgivet en uforbeholden tilståelse. De foreslåede ændringer er en konsekvens af, at forundersøgellesinstituttet foreslås ophævet. Retssmøder med henblik på sagens fremme som tilståelses-sag efter §§ 925 og 925 a afholdes herefter under efterforskningen. Hjemmelen hertil findes i forslaget til § 747. Spørgsmålet om, i hvilken retskreds retsmøde skal afholdes til sagens fremme efter § 925, afgøres efter reglerne i den foreslåede bestemmelse til § 694, stk. 3.

Til nr. 51 og 53.

Bestemmelserne svarer til udvalgets lovudkast i betænkning nr. 622/71, § 1, nr. 17 og 18.

Til nr. 52.

Ændringen er af redaktionel karakter.

Til nr. 54.

Den foreslåede ændring skyldes dels, at bestemmelsen i § 825 foreslås ophævet som overflødig, dels at § 826 foreslås overflyttet til § 749, stk. 3.

Til nr. 55 og 56.

De foreslåede ændringer er en konsekvens af den foreslåede ophævelse af forundersøgellesinstituttet.

Til nr. 57.

§ 1002, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, er overført til § 769, der indeholder en samlet fremstilling af spørgsmålet om varetægt eller varetægtsurrogater efter dommen og under eventuel anke. Den foreslåede bestemmelse svarer i øvrigt til gældende ret.

Til nr. 58.

Ophævelsen af retsplejelovens §§ 1003–1005 er en konsekvens af de foreslåede ændringer i reglerne om anholdelse og varetægt.

§ 1003 svarer til § 761, § 1004, stk. 1 og 2, til § 756, og § 1004, stk. 3 og 4, til § 763. Endelig er den gældende bestemmelse i § 1005 optaget i § 777.

Til nr. 59.

Til § 1018 a.

Stk. 1 og 2 svarer til udvalgsflertallets forslag i betænkning nr. 801/1977. Bestemmelsen, der er i overensstemmelse med de gældende regler i § 1918 b, stk. 1, stk. 2, nr. 2, og stk. 3, indeholder de materielle betingelser for at yde erstatning i anledning af anholdelse og varetægt.

Efter *stk. 1* er erstatning obligatorisk, såfremt strafforfølningen munder ud i frifindelse eller påtaleopgivelse. En undtagelse gøres dog som hidtil, hvor frifindelsen skyldes, at sigtede findes utilregnelig.

Udtrykket »påtale opgives« omfatter tilfælde, hvor anklagemyndigheden skønner, at undersøgelsen ikke kan forventes at føre til, at en person findes skyldig til straf, f. eks. hvis undersøgelsen viser, at den sigtede ikke har begået noget strafbart, hvis strafskylden er forældet, eller hvis den sigtede vel kan antages at have begået noget strafbart, men dette ikke kan godtgøres på grund af bevisets stilling.

I stk. 1, 2. pkt., fastslås, at erstatning skal ydes for såvel økonomisk som ideel skade. For så vidt angår godtgørelse for ideel skade, er bestemmelsen udformet i tilslutning til reglen i § 15, stk. 1, i ikrafttrædelsesloven til straffeloven. Udtrykket »erstatning« anvendes terminologisk som også omfattende »godtgørelse« for ikke-økonomisk skade.

Stk. 2 indeholder en generel udvidelse af muligheden for at tilkende erstatning i anledning af straffeprocessuel frihedsberøvelse. I modsætning til stk. 1 er der her tale om en fakultativ regel. Erstatning kan tilkendes, uanset at strafforfølningen ikke er mundet ud i frifindelse eller påtaleopgivelse, såfremt der består et misforhold mellem den under sagen anvendte frihedsberøvelse og den senere idømte sanktion. Justitsministeriet kan tiltræde udvalgets bemærkninger i betænkningen side 38–39 om de momenter, som der bør lægges vægt på ved udøvelse af skønnet over, om erstatning skal ydes. Herefter må det i almindelighed være en forudsætning for erstatning, at der kan påvises et klart misforhold mellem på den ene side det processuelle indgreb og på den anden